

Flukten fra lesesalen

NÅR BØKENE BLIR TUNGE OG TILVÆRELSEN I TRONDHEIM UTHOLDELIG, DRAR NTNU-STUDENTENE TIL KOIENE SINE. HOGNABU I ROLTDALEN ER ET AV FAVORITTSTEDENE.

.....
TEKST: DANIEL ZWICK, VEDSJEF KOIESTYRET I NTNUI FOTO: DANIEL ZWICK / ARNE DYCK

› Det var en sen høstdag i november, den første snøen hadde lagt seg og vi hadde valgt en koie som skulle kunne nås fra bussen innen mørkets frambrudd. Men nå sto vi midt i terrenget og begynte å vurdere kartet på nytt, en drøy time med dagslys igjen og ingen koie innen rekkevidde. Fra bløte 10 cm snø i dalen hadde snømengden økt til mer enn en halv meter mot tregrensen, noe som ikke gjorde fremkommeligheten mye bedre med våte sko.

Nei, ikke alt gikk etter planen på min første tur til Hognabu, en av NTNUI (Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet idrettslag) sine perler i koiennettet.

Vi måtte innse at orientering med kart og kompass ikke var vår styrke da vi la ut på turen. Det tok en stund før vi hadde forstått hvor vi hadde gått feil og hvor vi var nå. For sikkerhets skyld tok vi fram GPSen til slutt og fikk bekreftet at det var en drøy kilometer igjen til koia, dit vi kom fram ved mørkets frambrudd. Den ble raskt varm og ga oss et trivelig sted for kvelden og natten.

Ikke alltid ender dagene på koietur på denne måten. I koiebøkene rundt omkring kan det leses om en del ufrivillige overnattinger i skog og myr, ofte bare noen få hundre meter unna koia.

BORT FRA BARTENE Å dra på koietur er ofte en spesiell opplevelse, bort fra bartebyen og hverdagen med skolebøker og forelesninger. Koiens popularitet går i bølger, og de siste årene har de blitt svært populære. Både norske og utenlandske studenter nytter ofte sjansen til å oppleve noen dager i pakt med naturen.

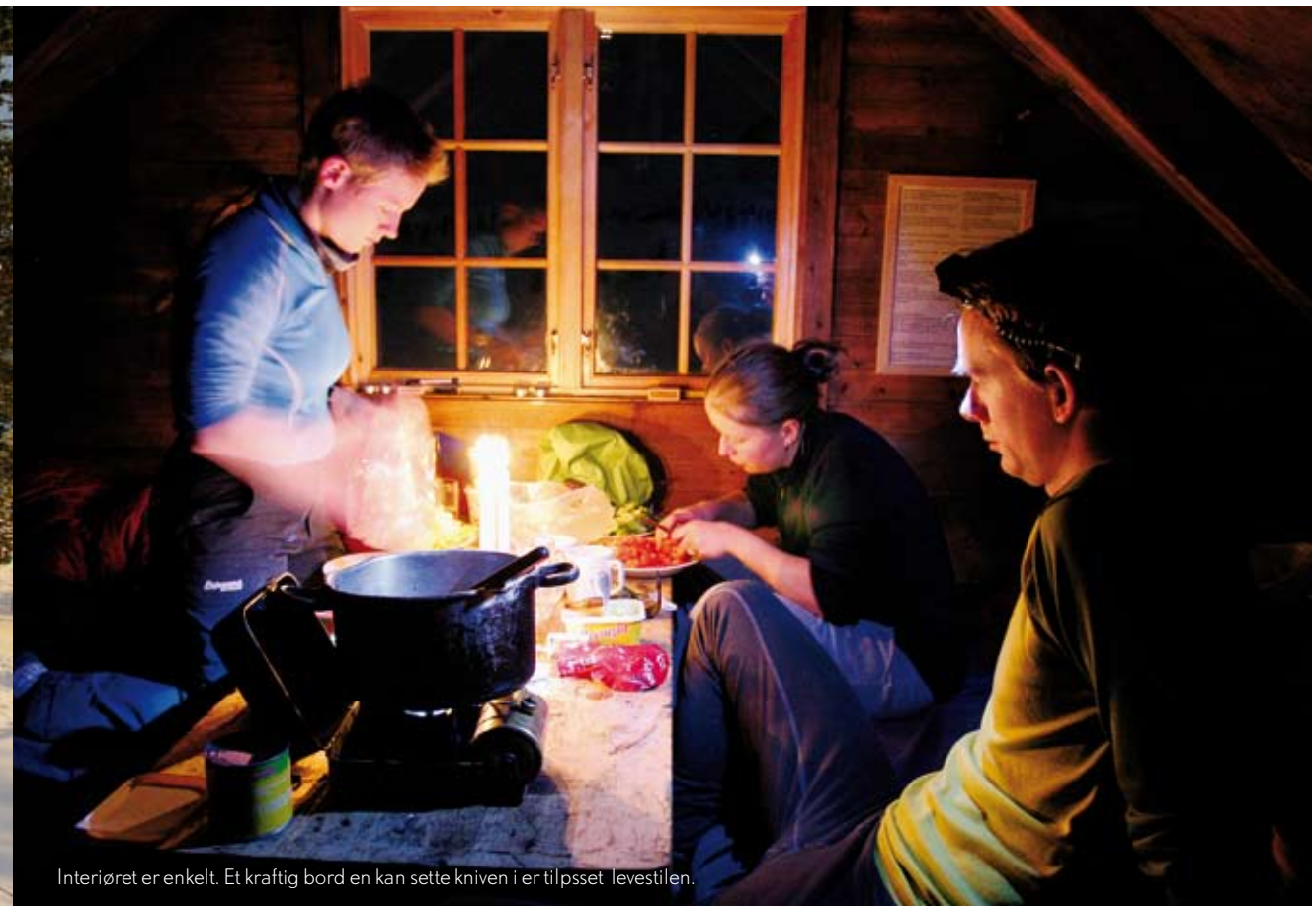
Jeg ble raskt forelsket i Hognabu, og fikk inntrykk av at denne måtte være ei av de fineste NTNUI-koiene. Kanskje den fineste? I hvert fall et veldig koselig sted i tregrensen, tett og varmt og med fantastisk beliggenhet ved foten av Ruten.

Hognabu stikker ikke akkurat fram i terrenget. Den er bygget som en trekant der torvtaket trekker seg helt ned til bakken langs sidene, et stort vindu er satt inn på nordsiden. Koia er utsatt for mye vind, noe som gir bra med snøfonner vinterstid, der den delbare stalldøra på sørsiden klart er en fordel. Takket være den tette konstruksjonen og en nylig installert (og litt overdimensjonert) ovn, er Hognabu ei av de varmeste koiene i nettet.

Alle koiene er utstyrt med vaffeljern og hjulvisp. På tur til Hognabu er det hygge, hvile og trivsel som er viktig, og Daniel Zwick steker gjerne vaffer i stedet for å lese til eksamen.

Hognabu er bygget som en trekant med torvtak helt ned til bakken.

Interiøret er enkelt. Et kraftig bord en kan sette kniven i er tilpsset levestilen.

Noen hjerter taler for seg selv.

Andre hjerter frister ganen.

«Å dra på koietur er ofte en spesiell opplevelse. Bort fra bartebyen og hverdagen med skolebøker og forelesninger.»

Dersom en er makelig anlagt vil en like interiøret. Her er ingen senger eller stoler. En lever og bor på madrasser på gulvet. Et kraftig bord en kan sette kniven i er tilpasset levestilen.

PÅ DUGNAD Det skulle ikke mange koieturer til, før jeg følte interessen til å være behjelpelig med drift og vedlikehold av NTNUI sine koier. Derfor møtte jeg opp på første koiemøtet til koiegruppa i det neste semesteret. Jeg syntes tilbudet var så unikt at det absolutt var verdt en dugnadsinnsats.

Koiene kan leies av alle NTNUI-medlemmer, medlemmer av Hyttas Venner og medlemmer av NTNU-BIL, der hvert medlem kan ha med gjester. Av historiske grunner er gruppa delt i to koiestyre; ett som tar hånd om koiene fra gamle AVHI (Dragvoll-styret) og ett som har ansvar for de gamle NTHI-koiene (Gløshaugen-styret). Disse to styrene opererer nokså uavhengig av hverandre, men samarbeider blant annet om større innkjøp, reservasjonssystemet, og gir hverandre en hjelpende hånd når det trengs.

FRA «MATRIS» TIL INFOSJEF Som maskin-student havnet jeg naturlig nok i Gløshaugen-styret og ble fort en del av driften for koiene. «Matris» er det vanlige inngangsvervet i gruppa, der en sørger for at det alltid er nok kluter, lampeglass eller Zalo på koiene. Materialene sendes via Tapir-butikken, der studentene reserverer og henter nøkkel til koiene. Etter hvert hadde jeg vært på en del turer og tok over som infosjef i gruppa. Der går oppgaven mest ut på å svare på mail og holde hjemmesiden og dermed informasjonene om koiene oppdatert.

I løpet av studiet mitt viste det seg at turen til Tydal og Hognabu fikk en spesiell betydning. Jeg kunne rutetidene for Tydalsbussen utenat etter hvert, ble kjent med noen bussjåfører og fant fram til koia uten kart og kompass i mørket. Koia i seg sjøl viste seg til å være den koseligste i hele koiennettet, samt at turterrenget med Ruten og Fongen ligger rett utenfor døra.

HOGNABU – EI KÅTE Hognabu ligger på 620 m og er NTNUIs eneste koie innenfor en nasjonalpark. Riktig nok går grensen til nasjonalparken Skarven og Roltdalen ca. 100 m sør for koia. Fra koivinduet kan en se toppvarden på Ruten på 1179 moh, Melshogna med 1026 moh ligger bare en liten tur opp skråningen i vest og for de med lange bein er

Fongen på 1441 moh absolutt innen rekkevidde for en dagstur. Turen inn til koia kan en enten ta fra parkeringsplassen ved Nyvollen og så på vestsiden av Væla nordover eller en går fra Gressli stien opp til Gresslihytta og følger merkinga mot Schulzhytta over Gressli-vola. Der tar en av ved Sæteråjtjerna og går nordøstover og nedover mot Hognabu.

Den første utgaven av Hognabu ble satt opp 1966 i god og gammel kåtestil. Trekantformen lignet den på Kråklikåten, ei kåte som var satt opp i Brungmarka tre år før. Kåten viste etter hvert stort forbedringspotensial, både med hensyn til plass og konstruksjon slik at Hognabu ble satt opp på nytt på samme sted under en stordugnad 1983. Den nye konstruksjonen har blitt veldig solid, varm og tett slik at det ikke måtte til nye store dugnader for å holde koia i stand. For koiegruppa er det vanlig å drive vedlikeholdsdugnader på koiene med fem års mellomrom, der koia blir vasket og beiset, evt. torvtaket utbedret og andre små eller store reparasjoner gjennomført.

BRANN Det var søndag ettermiddag på en organisert vintertur fra koiegruppa til Hognabu. Vi hadde allerede pakket sekkene våre og var nesten i ferd med å dra fra koia, da vi oppdaget en ulmebrann i taket rundt pipa. Dette ble en nok så skummel opplevelse, selv om vi fort klarte å slokke brannen etter at vi hadde revet innfestningen og isolasjonen rundt pipa. Ikke å tenke på hva som hadde skjedd hadde vi dratt tidligere.

Hognabu måtte stenges etter dette branttilløpet. En ny ovn og pipe ble fraktet opp med scooter allerede helgen etter og bare to måneder senere dro en gjeng av fire ivrige koieentusiaster opp til koia for å bytte ovn og pipe. Et nytt vindu hadde de også med i sekken siden det gamle hadde begynt å råtne. Det ble rapportert om en rolig og effektiv dugnad der det var nok tid til både å sitte ved bålet til langt etter midnatt og å ta seg en tur opp Ruten på søndag.

Etter hvert har det blitt vanlig at en fikser det ene eller det andre på en vanlig koietur. Å være medansvarlig i drift og vedlikehold av NTNUI-koiennettet gir også en viss stolthet til å være del av et så pass unikt og enestående tilbud for studenter. Men selv om det er mange andre koier en skal holde oversikt over, så har det nok vært Hognabu jeg har hatt mest fokus på de siste årene. Og at det ikke er lenge igjen til neste turen ut til Tydalen og opp til Hognabu er uten tvil.

Bilde t.v. Hognabu ligger fredelig med fjelltoppene Ruten og Fongen rett utenfor døra.

Bilde t.h. Koielivet egner seg godt for de som er makelig anlagt. En lever og bor på madrasser på gulvet, med bordet som samlingspunkt. Det liker f.v. Friederike Stüttgen og Nicole Utecht.

Topptur Fongen, 1442 moh

Toppturen til Fongen passer ypperlig på senvinteren eller om sommeren og høsten og byr på stor utsikt over det meste av Trøndelag. Fra Hognabu kan en gå nord-østover opp ryggen på østsiden av Ruten og ned til skaret sør for Tronshatten. Der følger en opp fjellet, forbi toppen av Tronshatten og videre nordover ned i neste skaret. Derfra er det mulig å gå forbi toppen av Fongskaftet på vestsida eller å ta med toppen. Fra siste skaret går det bratt oppover til toppen av Fongen. Flott utsikt over fjorden, til Trollheimen, Sylane og faktisk noen spisser i Rondane, og langt inn i Nord-Trøndelag.

På turen nedover kan en holde seg først vestover mot Schulzhytta og så dreie sørover langs stien mot Gresslihytta før en går fra Velskaret rett sør mot koia. For de med ambisjoner kan returen legges over toppen av Ruten. Dette er visstnok den korteste distansen, men sikkert også den med mest høydemeter.

TURFAKTA HOGNABU

Sted: Hognabu ligger fritt inne i Velskaret innunder Ruten og Melshogna i Skarvan og Roltdalen nasjonalpark.

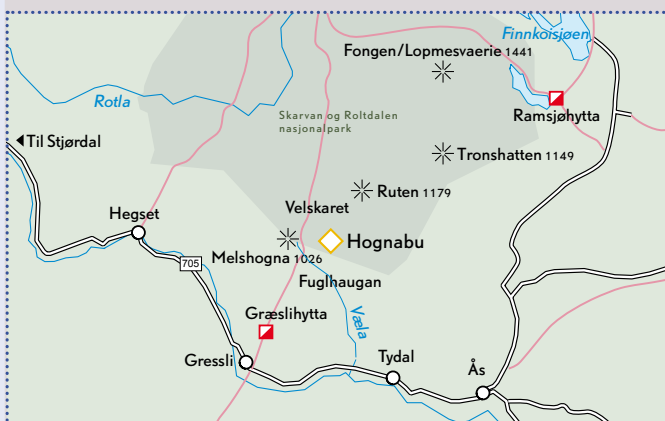
Losji: Studentkoia Hognabu, som eies og drives av studenter ved NTNU. Koiene kan brukes av alle som er tilknyttet NTNUI, Hyttas Venner eller NTNU-BIL. Se www.ntnui.no/koiene. I samme området ligger også koiene Stabburet og Holmsåkoia.

Reise: Enten du tar bil eller Selburuta opp i Tydal, vil det være fint å gå opp fra veien mellom Nyvollen og elva Væla. På Nyvollen og ved skytebanen ved elva er det opparbeidet parkeringsplass. Tar du bussen, vet bussjåføren hvor en skal av for å finne koia oppunder Ruten.

Gradering: En tur til Hognabu er egnet for alle som er i normal fysisk form.

Studentene på helgetur til Hognabu tar gjerne dagsturen opp på Ruten, toppvarden i bakgrunnen.

Studentkoia Hognabu ligger i Skarvan og Roltdalen nasjonalpark. Sti hit er ikke merket.

Koieeventyret

Nicolay Sejersted Selmer var NTHI'er og friluftsmann som falt i krigen. I 1946 ga hans foreldre 3000 kr. til NTHI (NTNUI). Det var penger Nicolay fikk for sitt arbeid med radiosendinger fra Bymarka i krigens første år. Pengene var øremerket bygging av en koie i Trøndelag, til minne om Nicolay og til glede for studenter som deler hans interesse og lidenskap – friluftsliv. Studentenes første koie – Nicokoia, i Brungmarka ved Trondheim – stod ferdig i 1947 og er fortsatt et kjært tilfluktsted for studenter med lesevegring.

Daniel Zwick i svevet. Han har frihet til å tenke under åpen himmel. Å være student i Trondheim gir muligheter for et rikt friluftsliv.

